

Zůstalo tedy řízení v tomto bodu neúplným a dlužno nař. rozhodnutí též, pokud se týká stěžující si L-ské kamenouhelné společnosti, zrušiti dle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno zabývat se meritorními námitkami stížnosti.

Č. 1563.

Vyvlastnění pozemků: I. Pro řízení vyvlastňovací podle zák. ze dne 3. dubna 1919 č. 189 sb. z. a n. a ze dne 9. dubna 1920 č. 295 sb. z. a n., lze obdobně užítí toliko §§ 22 a násl. zákona z 18. února 1878 č. 30. ř. z., nikoli též §§ 1—21. — II. Úřad rozhodující o vyvlastnění není povinen přihlížeti k tomu, aby se vyvlastnění dalo podle pořadí daného relativními poměry jednotlivých vlastníků.

(Nález ze dne 11. října 1922 č. 14.248.)

Věc: Hynek a Aloisie K. v D. (adv. Dr. L. Winter z Prahy) proti ministerstvu školství a národního osvětlení v Praze stran vyvlastnění pozemků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 31. července 1921 č. — vyvlastnilo ministerstvo školství v dohodě s ministerstvem vnitra na základě zákonů ze dne 3. dubna 1919 č. 189 sb. z. a n. a ze dne 9. dubna 1920 č. 295 sb. z. a n., pozemek kat. č. — v D., náležející st-lům, pro staveniště školní budovy.

Stížnost do rozhodnutí tohoto podaná uplatňuje, že nebylo šetřeno zásad §§ 3 a 11 zák. ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z., jehož obdoba platí dle uvedených prve zákonů i pro vyvlastňovací řízení na jejich podkladě prováděné, ježto není známo, zda byl zjištěn rozsah potřeby, a ježto vyvlastnění zmíněného pozemku odporuje ustanovení, že vyvlastnění se má státi dle »rozhodujících skutečných poměrů«, což znamená, že přihlížeti jest k tomu, zda by potřebné staveniště nemohlo býti opatřeno vyvlastněním pozemku jiného, jehož majiteli by tím nevznikla škoda tak nepoměrná, jako st-lům.

Nss nemohl přisvědčiti náhledu stížnosti, že pro řízení, o které jde, platí všeobecně předpisy zákona ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z., jmenovitě zásady projevované v §§ 3 a 11 cit. zák.

Jak zákon ze dne 3. dubna 1919 č. 189 sb. z. a n., tak zákon ze dne 9. dubna 1920 č. 295 sb. z. a n. výslovně v § 7 praví, že pro řízení vyvlastňovací platí obdoba zákona z 18. února 1878 č. 30 ř. z., a to §§ 22 a násl., takže pro případy výše uvedených zákonů použití možno jen ustanovení v těchto §§ obsažených a nikoli veškerých ustanovení zákona ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z. v §§ 1—21 uvedených.

Z toho důvodu tedy padá veškerá argumentace stížnosti, pokud opírá se o zásady vyslovené v §§ 3 a 11 zákona z 18. února 1878 č. 30 ř. z.

Ale i když stížnost svoji námitku, že měla býti vyšetřena relativita újm postihující st-le se zřetelem na jiné vlastníky mající více pozemků, dovozovat chce ze všeobecné zásady § 365 o. z. o., není námitka ta důvodná. Námitkou tou jest řečeno, že mělo býti šetřeno jakéhosi pořadí, daného relativními poměry jednotlivých vlastníků.

§ 365 stanoví jen zásadu, že vyvlastnění jest přípustno, vyžaduje-li ho všeobecné dobro, a nezmiňuje se o tom, že by expropriát měl nárok vyhnouti se vyvlastnění poukazem na to, že by mohl býti vyvlastněn pozemek jiný, rovněž vhodný. Zákon v případech, kde námitku toho druhu s právním účinkem chtěl připustiti, stanovil tak výslovně (srov. na př. zákony z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. a 27. ledna 1922 č. 45 sb. z. a n.). Zákony z 3. dubna 1919 a 9. dubna 1920 neznají podobné výminky ať ve směru osobním nebo věcném, na niž by byl úřad vázán a dle níž by byl povinen postupovati. Naopak stanoví se v nich (§ 7), že se vyhrazuje státu neb zemi právo, získati vyvlastněním staveniště pro školní budovu, aniž jest toto právo nějak omezeno nebo na podmínky vázáno. Není-li tomu tak, pak námitka v tomto směru vznesená jest lichá a odpadá tím též další námitka stížnosti, vytýkající vady řízení proto, že st-lé nebyli zpraveni o posudku stavebního oddělení zkoumajícího vhodnost jejich pozemků s ohledem na pozemky jiné. Nemají-li st-lé vůbec práva na to, aby vyvlastnění dalo se cestou relativního oceňování vhodnosti pozemků, pak nemají také práva stěžovati si na to, že o posudku onom nebyli slyšeni.

Bylo proto nutno stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 1564.

Volební řád do obcí. — Řízení před nejv. spr. soudem: I. * Způsobnost volební místnosti sluší posuzovati jen podle objektivních známek, nikoli podle dojmů, jaké snad vzbuzovala u některých voličů (Turnhalle na české voliče). — II. Legitimace k stížnosti na nejv. spr. soud ve věcech volby do obecního zastupitelstva.

(Nález ze dne 11. října 1922 č. 14299.)

Věc: Antonín P. a spol. v R. (adv. Dr. O. Krouský z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o volbu do obecního zastupitelstva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Proti volbě do obecního zastupitelstva v R. podali Antonín P. a spol. námitky, ve kterých mimo jiné uplatňovali, že za volební místnost ustanovena byla přes protest volební skupiny Čechů »Turnhalle«, což způsobilo, že se mnozí čeští voliči pro morální odpor k této místnosti k volbě nedostavili.

Nař. rozhodnutím byly námitky ty zamítnuty.

Stížnost, kterou do tohoto rozhodnutí podal kromě Antonína P. též Vilém Č. jako zmocněnec volební skupiny Čechů, nařiká rozhodnutí žal. úřadu jedině z důvodu, že nevyhovělo námitce vytýkající nezpůsobnost volební místnosti.

Rozhoduje o této stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Ze st-lů na stížnosti podepsaných nepodal námitky proti volbě Vilém Č. Nezúčastnil se tedy jako strana řízení v instancích správních a zmeškal tak pořad instancí, není po rozumu § 5 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 oprávněn k podání stížnosti na nss. To platí ať by vystupoval jako volič pro svoji osobu, nebo jako zmocněnec jiného voliče. Pokud stížnost podepsal jako zmocněnec volební skupiny Čechů, dlužno k uvedenému ještě připojiti, že k podání námitek proti volbě jest dle § 54 zá-